# YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (kolmas jaosto)

11 päivänä tammikuuta 1995 *

Asiassa T-116/94,

**Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore degli avvocati e procuratori**, edustajinaan asianajajat Edilberto Ricciardi, Salerno, sekä Pietro Adonnino, Mario Sanino, Maurizio de Stefano ja Alberto Colabianchi, Rooma, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Marianne Goebel, 6, rue Heine,

kantajana,

vastaan

**Euroopan unionin neuvosto**, asiamiehinään oikeudellisen osaston johtaja Rüdiger Bandilla sekä oikeudellisen osaston virkamies Antonio Lucidi, prosessiosoite Luxemburgissa Euroopan investointipankin oikeudellisen osaston johtajan Bruno Eynardin toimisto, 100, boulevard Konrad Adenauer,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

jossa vaaditaan kumottavaksi perustamissopimuksen 104 a artiklan erityisoikeuksia koskevan kiellon soveltamiseksi tarvittavien määritelmien täsmentämisestä 13 päivänä joulukuuta 1993 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 3604/93.

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa jaoston puheenjohtaja J. Biancarelli, tuomarit C. P. Briët ja C. W. Bellamy,

kirjaaja: H. Jung,

on antanut seuraavan

**määräyksen**

## Tapausta koskevat säännökset ja kanteen pohjana olevat tosiseikat

1 Kantaja on julkinen yritys, johon ammattimaisesti Italian alueella tointaan harjoittavat asianajajat ja oikeudenkäyntiasiamiehet ovat velvollisia liittymään. Kantaja ei selostuksensa mukaan saa Italian viranomaisilta minkäänlaista rahoitusta; se rahoittaa toimintansa jäsentensä maksuista. Sitä vastoin kantajan jäsenillä on oikeus kaikkiin vakuutus- ja avustuskassasuorituksiin.

2 Italialainen laki nro 70, annettu 20.3.1975 (GURI nro 87, annettu 2.4.1975) luokittelee kantajan julkiseksi yritykseksi, joka hoitaa pakollista vakuutus- ja avustuskassajärjestelmää. Nämä julkiset yritykset ovat 20.5.1993 säädetyn lain 12 pykälän mukaisesti, ja niin kuin sitä on muutettu 19.7.1993 säädetyllä vahvistamislailla nro 155 (GURI Supplemento ordinario nro 204, annettu 31.8.1993), velvollisia sijoittamaan vuosille 1993, 1994 ja 1995 Tesoreria Centrale dello Staton (valtionkonttori) viiden vuoden määräaikaiselle käyttökorkotilille summan, joka vastaa 25 % viitevuoden aikana kertyneistä jäsenmaksutuloista.

3 On muistettava, että perustamissopimuksen 104 a artiklassa kielletään viranomaisten erityisoikeudet rahoituslaitoksissa seuraavin edellytyksin:

"1. Kaikki toimenpiteet, joilla yhteisön toimielimille tai laitoksille, jäsenvaltioiden keskushallinnoille, alueellisille, paikallisille tai muille viranomaisille, muille julkisoikeudellisille laitoksille tai julkisille yrityksille annetaan erityisoikeuksia rahoituslaitoksissa, ovat kiellettyjä, jos ne eivät perustu toiminnan vakauden valvontaan liittyviin seikkoihin.

2. Neuvosto täsmentää 189 C artiklassa määrättyä menettelyä noudattaen 1 kohdassa tarkoitetun kiellon soveltamiseksi tarvittavat määritelmät 1.1.1994 mennessä."

4 Kantaja katsoessaan 20.5.1993 pakollisesta veronpidätyksestä säädetyn lain nro 155 olevan vastoin perustamissopimuksen 104 a artiklaa, pyysi 4.12.1993 neuvostoa täsmentämään perustamissopimuksen 104 a artiklan kieltoa, jotta se kattaisi yhtä lailla pakollisesta vakuutus- ja avustuskassatoiminnasta huolehtivat yhteisöt.

5 Neuvosto antoi 13.12.1993 perustamissopimuksen 104 a artiklan erityisoikeuksien kiellon soveltamiseksi tarvittavia määritelmiä sisältävän asetuksen (ETY) N:o 3604/93 (EYVL L 332, s. 4, tämän jälkeen asetus N:o 3604/93). Asetus, joka

perustuu perustamissopimuksen 104 a artiklan 2 kohtaan, sisältää määritelmät seuraavista käsitteistä: erityisoikeuden perustava toimenpide (1 artikla), toiminnan vakauden valvonta (2 artikla), julkinen yritys (3 artikla) ja rahoituslaitokset (4 artikla).

6 Asetuksen N:o 3604/93 4 artiklan 2 kohdan mukaisia rahoituslaitoksia eivät ole:

"— Euroopan keskuspankki ja kansalliset keskuspankit,

— postin rahoituspalvelut, milloin ne kuuluvat Euroopan kansantalouden tilinpitojärjestelmän (EKT) mukaisesti määriteltyyn julkisen hallinnon alaan, tai kun niiden päätoimialana on toimia julkisen hallinnon rahoitustoiminnan välittäjinä,

— laitokset, jotka kuuluvat EKT:n mukaisesti määriteltyyn julkiseen alaan tai joiden velat vastavat julkista velkaa".

7 Eurostatin perustaman Euroopan kansantalouden tilinpitojärjestelmän toisen painoksen 241 kohdan mukaan julkinen ala muodostuu kolmesta alisektorista, nimittäin keskushallinnon, paikallishallinnon ja sosiaaliturvahallinnon alasta. Viimeksi mainittu sosiaaliturvahallinnon ala on määritelty EKT:n 244 ja 255 kohdassa, ja siihen kuuluvat kaikki keskus- ja paikallistason toimielimet, joiden pääasiallinen toiminta muodostuu sosiaalisluontoisten suoritusten myöntämisestä, ja joiden pääasiallisena tulonlähteenä ovat muiden yksikköjen maksamat pakolliset

sosiaalisluontoiset suoritukset. Tähän kuuluvat erityisesti itsenäiset eläkekassat ja muut vakuutusyhteisöt, joiden vakuutusmaksuihin ei vaikuta vakuutettujen henkilökohtainen vakuutusriski.

8 Kantaja, joka julkisena yrityksenä vastaa pakollisesta vakuutus- ja avustuskassatoiminasta, katsoo siten asetuksen N:o 3604/93 4 artiklan 2 kohdan viimeisen alakohdan koskevan itseään. Italian valtionvarainministeri vahvisti tämän kirjeellä 27.1.1994, jossa kantajalle tiedotettiin, että "perustamissopimuksen 104 a artiklan soveltamiseksi annetun neuvoston asetuksen N:o 3604/93 pohjalta..., on mahdollista tunnistaa ne yhteisöt, jotka kuuluvat rahoituslaitosten ryhmään, ja ne jotka eivät siihen kuulu; tähän viimeiseen ryhmään kuuluvat EKT:n määrittelemät julkisen hallinnon yhteisöt ja siten myös ne yritykset, jotka vastaavat pakollisesta avustuskassajärjestelmästä".

## Osapuolten esittämät väitteet ja menettely

9 Kantaja vaatii 22.3.1994 yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon jättämässään kanteessa tuomioistuimelta:

— kanteen ottamista tutkittavaksi;

— neuvoston asetuksen N:o 3604/93 kumoamista;

— toissijaisesti kumoamaan neuvoston asetuksen N:o 3604/93 4 artiklan 2 kohdan viimeinen alakohta siltä osin kuin se luokittelee kantajan EKT:n mukaisesti julkiseen alaan ja siis sulkee kantajan pois perustamissopimuksen 104 a artiklan

1 kohdan rahoituslaitosten luokasta, jotka määritellään asetuksen N:o 3604/93 4 artiklan 1 kohdassa;

— velvoittamaan neuvosto korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

10 Neuvosto on esittänyt 30.5.1994 yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon saapuneessa vastineessaan prosessinedellytyksiä koskevan väitteen vaatien:

— kanteen tutkimatta jättämistä;

— kantajan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

11 Vastineessaan 11.7.1994 prosessinedellytyksiä koskevaan väitteeseen kantaja vaatii yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelta:

— kanteen tutkittavaksi ottamista koskevan asian ratkaisemista pääasian yhteydessä;

— joka tapauksessa hylkäämään neuvoston vaatimus kanteen tutkimatta jättämisestä.

12 Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore dei geometri, Cassa nazionale del notariato sekä Cassa nazionale di previdenza ed assistenza per gli ingegneri e gli architetti liberi professionisti ovat 8.8.1994 esittäneet väliintulohakemuksensa kantajan vaateiden tukemiseksi. Komissio on 9.8.1994 esittänyt väliintulohakemuksen neuvoston vaateiden tukemiseksi.

## Oikeussäännökset

13 Työjärjestyksen 111 artiklan mukaisesti, mikäli kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat, yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi ratkaista asian perustellulla määräyksellä jatkamatta oikeudenkäyntiä.

*Kanteen tutkittavaksi ottaminen*

Osapuolten väitteet

14 Neuvoston käsityksen mukaan riidan kohteena olevaa säädöstä ei ole pidettävä päätöksenä, joka koskisi kantajaa suoraan ja erikseen, vaan yleisluontoisena säädöksenä, joka perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen alakohdan mukaisesti ei voi olla luonnollisen tai oikeushenkilön nostaman kumoamiskanteen kohteena.

15 Neuvosto arvioi asetuksen N:o 3604/93 sisältävän kaikki normatiivisen säädöksen tunnusmerkit. Tässä suhteessa on otettava huomioon, että asetuksen N:o 3604/93 määritelmillä on tarkoitus perustamissopimuksen 104 a artiklan 1 kohdan määritelmien täsmentäminen, ja siten määritelmillä on sama normatiivinen luonne. Kaikenlainen asetuksen 3 ja 4 artiklan soveltamisalaan kuuluvien yritysten luokitteleminen — mikäli se olisi perustamissopimuksen 104 a artiklan 2 kohdan soveltamisen kannalta tarpeen jäsenvaltioissa — kuuluisi täytäntöönpanevana säädöksenä jäsenvaltioille. Perustamissopimuksen 104 a artikla antaa neuvostolle vain rajatun vallan määritellä tiettyjä käsitteitä, mutta ei salli sen tehdä itse päätöksiä luokitellakseen yksittäisiä yrityksiä, pankkeja tai rahoituslaitoksia.

16 Toiseksi neuvosto katsoo, että asetus ei missään tapauksessa koske vain kantajaa erikseen, koska mainitun asetuksen 4 artiklan 2 kohdan viimeinen alakohta soveltuu sekä kantajaan samoin kuin muihin olemassa oleviin ja tuleviin EKT:n julkisen alan toimielimiin jäsenvaltioissa.

17 Kantajan mukaan neuvoston asetus N:o 3604/93 perustuu perustamissopimuksen 104 a artiklan 2 kohtaan, joka antaa neuvostolle vain rajatun vallan täsmentää saman artiklan 1 kohdassa tarkoitetun kiellon soveltamiseksi tarvittavat määritelmät. Koska kiellon kohteet on jo määritelty perustamissopimuksen 104 a artiklan 1 kohdassa, riidanalainen säädös ei kantajan mukaan ole kuin kokoelma yksittäisiä päätöksiä perustamissopimuksen 189 artiklan tarkoittamassa merkityksessä.

18 Kantajan mukaan neuvoston asetuksen N:o 3604/93 4 artiklan 2 kohdan viimeinen alakohta on erityisesti oikeudelliselta ulottuvuudeltaan päätös suhteessa tiettyyn ryhmään säädöksen antamishetkellä olemassa olevia identifioitavia subjekteja.

19 Kantaja arvioi neuvoston asetuksen N:o 3604/93 koskevan itseään myös suoraan, sillä perustamissopimuksen 104 a artiklan 1 kohdan oikeussuoja ei enää sovellu kantajaan neuvoston annettua riidanalaisen asetuksen. Asetus koskee kantajaa suoraan myös sen vuoksi, että yllä mainittu italialainen laki nro 155, annettu 20.5.1993, mahdollistaa erityisoikeudet vakuutusyrityksien suhteen, ja siten tämä tietty ryhmä yrityksiä on tosiasiallisesti erotettavissa muista yrityksistä ja toimielimistä. Kantaja

lisää, että neuvostolle osoittamansa pyynnön vuoksi neuvoston on täytynyt tietää, että säädöksen antaminen vaikuttaisi erityisesti kantajan ja muiden italialaisten sosiaaliturvayhteisöjen asemaan.

20 Kantajan kanteen tutkimisen edellytyksiä koskevassa vastineessa viitataan yhteisöjen tuomioistuimen asiassa 22/70, komissio v. neuvosto, 31.3.1971 antamaan tuomioon (Kok. 1971, s. 263) ja väitetään, että yhteisön oikeuden täytyy sallia yksittäisten oikeussubjektien turvautua oikeusturvakeinoihin säädösten loukatessa yksittäistä osapuolta. Todistaakseen, että riidanalainen säädös koskee kantajaa erikseen, kantaja painottaa, että vaikka kantaja muuttuisi ennen 31.12.1994 yksityisoikeudelliseksi oikeushenkilöksi italialaisen lain nro 509, annettu 30.6.1994 (GURI nro 196, annettu 23.8.1994) soveltamisen vuoksi, kantaja olisi silti perustamissopimuksen 104 a artiklan 1 kohdan kiellon soveltamisen ulkopuolella, koska se EKT:n määritelmän mukaisesti kuuluisi silti julkiseen alaan.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi

21 Perustamissopimuksen oikeussuojajärjestelmä ei periaatteessa anna luonnollisille tai oikeushenkilöille mahdollisuutta kumoamiskanteen esittämiseen yhteisöjen oikeuselimissä. Itse asiassa perustamissopimuksen 173 artiklan neljäs alakohta asettaa luonnollisen tai oikeushenkilön esittämän asetuksen kumoamiskanteen edellytykseksi sen, että riidanalainen säädös on todellisuudessa kantajaa suoraan ja erikseen koskeva päätös. Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin viittaa 28.10.1993 antamaansa määräykseen FRSEA ja FNSEA v. neuvosto (asia T-476/93, Kok. 1993, s. II-1187, 19 kohta), "tämän säännöksen tarkoituksena on estää se, että yhteisöjen toimielimet voisivat asetuksen muodon valitsemalla estää yksittäistä oikeussubjektia turvautumasta oikeussuojakeinoihin niitä suoraan ja erikseen kos-

kevaa päätöstä vastaan"(ks. myös asioissa 789/79 ja 790/79, Calpak v. komissio, tuomio 17.6.1980, Kok. 1980, s. 1949, 7 kohta sekä asia 26/86, Deutz und Geldermann v. neuvosto, tuomio 24.2.1987, Kok. 1987, s. 941, 6 kohta).

22 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa, että perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen alakohdan termiä päätös on tulkittava ottaen huomioon perustamissopimuksen 189 artiklan säännökset ja että luonteeltaan normatiivisen säädöksen sekä yksittäisen päätöksen erottamiskriteeriä on haettava yleisestä merkityssisällöstä eikä kysymyksessä olevasta yksittäisestä säädöksestä (yhteisöjen tuomioistuimen asioissa 16/62 ja 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes ym. v. neuvosto, 14.12.1962 antama tuomio (Kok. 1962, s. 901, 2 kohta); asiassa C-168/93, Gibraltar et Gibraltar Development Corporation v. neuvosto, yhteisöjen tuomioistuimen antama määräys 12.7.1993 (Kok. 1993, s. I-4009, 11 kohta).

23 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että kysymyksessä olevassa neuvoston asetuksessa N:o 3604/93 on täsmennetty määritelmät "erityisoikeuden muodostava toimenpide", "toiminnan vakauden valvontaan liittyvät seikat", "julkinen yritys" sekä "rahoituslaitokset", jotta helpotettaisiin soveltamaan perustamissopimuksen 104 a artiklan erityisoikeuksien kieltoa rahoituslaitoksissa. Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan kantajaa ei ole erityisesti mainittu neuvoston asetuksessa N:o 3604/93 eikä EKT:n määritelmissä, joihin mainitun asetuksen 4 artiklan 2 kohdan viimeinen alakohta viittaa.

24 Koska neuvoston asetuksen N:o 3604/93 käsitteet ovat yleisellä ja abstraktilla tavalla laadittuja tuottaen oikeusseuraamuksia vastaavasti yleisellä ja abstraktilla tasolla määritetyille yrityksille ja toimielimille, riidanalainen säädös on katsottava luonteeltaan yleiseksi ja normatiiviseksi. Vaikka olisi todettavissa — kuten kantaja väittää — että asetuksen N:o 3604/93 soveltamisalan yhteisöt ovat erotettavissa säädöksen antamishetkellä, säädöksen normatiivinen luonne ei tästä muutu, sillä se ei käsittele yksittäisiä oikeuksia tai tosiasiallisia tilanteita — erityisesti kuuluuko toimielin EKT:n mukaisesti määriteltyyn julkiseen alaan — jotka on määritelty neuvoston asetuksen N:o 3604/93 päämäärät huomioon ottaen, varsinkin rahoituslaitosten määrittämisen perustamissopimuksen 104 a artiklan 1 kohdan erityisoikeuksien kiellon soveltamisen osalta (yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-213/91, Abertal ym. v. komissio, tuomio 15.6.1993, Kok. 1993, s. I-3177, 17 kohta,

asiassa C-309/89, Codorniu v. neuvosto, tuomio 18.5.1994, Kok. 1994, s. I-1853, 18 kohta sekä edellä mainittu määräys FRSEA ja FNSEA v. neuvosto, 19 kohta).

25 Yllämainitusta on seurauksena, että riidanalainen asetus on luonteeltaan normatiivinen eikä siten ole perustamissopimuksen 189 artiklassa tarkoitettu päätös.

26 On lisättävä, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan luonteeltaan ja ulottuvuudeltaan yleisesti sovellettava normatiivinen säädös voi kuitenkin erityistapauksessa koskea vain tiettyjä osapuolia (yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-358/89, Extramet Industrie v. neuvosto, tuomio 16.5.1991, Kok. 1991, s. I-2501, 13 ja 14 kohta sekä edellä mainittu Codorniu v. neuvosto, 19 kohta). Jotta riidanalainen säädös koskisi kantajaa erikseen, sen oikeudellisen aseman täytyisi muuttua suhteessa muihin, ja se olisi rinnastettavissa päätöksen vastaanottajaan (ks. yhteisöjen tuomioistuimen asiassa 25/62, Plaumann v. komissio, tuomio 15.7.1963, Kok. 1963, s. 197, 223 sekä edellä mainittu Codorniu v. neuvosto, 20 kohta sekä yhteisöjen tuomioistuimen määräys asiassa C-257/93, Van Parijs ym. v. neuvosto ja komissio, 21.6.1993, Kok. 1993, s. I-3335, 9 kohta sekä edellä mainittu määräys FRSEA ja FNSEA v. neuvosto, 20 kohta).

27 Kantajan mukaan tässä suhteessa neuvoston oli tiedettävä — sille 4.12.1993 lähetetyn kirjeen perusteella — että asetuksen N:o 3604/93 antaminen vaikuttaisi kantajan sekä muiden sosiaaliturvan alalla toimivien yhteisöjen asemaan, koska ne olisi-

vat 20.5.1993 annetun lain nro 155 mukaisesti veronpidätyksen alaisia, eivätkä voisi siten asetuksen 4 artiklan 2 kohdan viimeisen alakohdan mukaisesti julkiseen alaan kuuluvina saada perustamissopimuksen 104 a artiklan 1 kohdan mukaista suojaa.

28 Tämä väite on hylättävä. On muistettava, että perustamissopimuksen 104 a artiklan 1 kohdan erityisoikeuksien kielto koskee vain rahoituslaitoksia, ja että saman artiklan 2 kohta — johon kanteen kohteena oleva asetus perustuu — antaa neuvostolle ainoastaan toimivallan tarkentaa 1 kohdassa käytettyjä käsitteitä eikä toimivaltaa kiellon ulottamiseen rahoituslaitosten ulkopuolelle. Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että kantajan maksama pakollinen veronpidätys 20.5.1993 annetun edellä mainitun italialaisen lain nro 155 mukaisesti ei erottele kantajaa muista ei-rahoituslaitoksiin luokiteltavista yrityksistä tai toimielimistä, joille jäsenvaltioiden nykyinen tai tuleva lainsäädäntö takaa tai voisi taata erityisoikeuden.

29 Mitä tulee kysymykseen, soveltuuko kumoamiskanteen kohteena olevan asetuksen N:o 3604/93 4 artiklan 2 kohdan viimeinen alakohta kantajaan erikseen, on muistettava, että säännös sulkee julkisen alan pois rahoituslaitosten määritelmästä. Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että kantaja — omien väitteidensä mukaisesti — kansallisena sosiaaliturvan yhteisönä kuuluu viimeiseen eli julkisen alan kategoriaan vielä muututtuaan yksityisoikeudelliseksi oikeushenkilöksi sovellettaessa edellä mainittua 30.6.1994 annettua lakia nro 509.

30 On mainittava, että kantaja, jota ei ole erityisesti mainittu neuvoston asetuksessa N:o 3604/93 eikä EKT:n määritelmissä, joihin mainitun asetuksen 4 artiklan 2 kohdan viimeinen alakohta viittaa, ei ole erikseen säädöksen alainen muuten kuin julkiseen alaan kuuluvana yhteisönä yleisesti. Siten vastoin kantajan väitteitä neuvos-

ton asetuksen N:o 3604/93 4 artiklan 2 kohdan viimeinen alakohta koskee yleisesti kaikkia niitä julkisen alan toimielimiä ja yrityksiä, jotka on EKT:ssä määritelty abstraktein ja yleisluontoisin termein.

31 Näissä olosuhteissa neuvoston asetus N:o 3604/93 kokonaisuudessaan tai erityisesti sen 4 artiklan 2 kohdan viimeinen alakohta ei sovellu kantajaan erikseen.

32 Edellä olevasta seuraa, että kannetta ei voida ottaa tutkittavaksi. Näin ollen ei ole tarpeellista myöskään lausua Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore dei geometri, Cassa nazionale del notariato, Cassa nazionale di previdenza ed assistenza per gli ingegneri e gli architetti liberi professionisti eikä komission esittämien väliintulopyyntöjen osalta.

## Oikeudenkäyntikulut

33 Työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaisesti asian hävinnyt osapuoli velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Kantajan hävittyä asian kantaja velvoitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan sekä korvaamaan neuvoston oikeudenkäyntikulut.

34 Työjärjestyksen 87 artiklan 6 kohdan mukaisesti yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päättää vapaasti oikeudenkäyntikuluista, milloin tuomiota ei anneta. Kysymyksessä olevassa tapauksessa väliintulopyynnön esittäneet vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(kolmas jaosto)

on määrännyt:

**1) Kanne jätetään tutkittavaksi ottamatta.**

**2) Väliintulopyyntöjen osalta ei ole tarpeellista lausua.**

**3) Kantaja velvoitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan sekä velvoitetaan korvaamaan neuvoston oikeudenkäyntikulut. Jokainen väliintulopyynnön esittäjä vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Annettiin Luxemburgissa 11 päivänä tammikuuta 1995.

Kirjaaja

H. Jung

Puheenjohtaja

J. Biancarelli